

Lørdag, vores første dag i Delhi, blev lang. Efter en forholdsvis problemløs tur gennem lufthavnen var Anja og jeg på hotellet inde i Delhis gamle bazar-område kl. 05.30. For at komme ind i den nye døgnrytme med 4,5 t tidsforskel, holdt vi fuldt tempo på hele dagen og fik set de smalle gyder vågne op. Kvinderne vaskede trappestenene, mændene forberedte en ny salgsdag med deres kærter belæsset med alskens ting og sager, madboderne tændte op under gryderne og i templerne var der gang i bønnerne, afbrænding af røgelse og lykkebringende ringen med messingklokkerne. En herlig blanding af lyde, lugte og synsindtryk.

Vi fandt også ud af, at alle tog nordpå var fyldte, fordi der er en stor religiøs fest, Diwali, her i ugen, og mange derfor rejser hjem til deres landsby for at fejre festen. Vi havde sat næsen op efter en tur nordpå til Shimla i Himalaya-området, og da der er omkring 33 grC i Delhi, ville det være rart med et par afkølede dage i bjergene. Helt mod sædvane lod vi os derfor lokke til at hyre en bil med privat chauffør i 5 dage, der ville køre os hvorhen vi ønskede. Det er ikke mange steder man får et sådant tilbud, der incl. 4 hotelovernatninger kostede os ca. 2700 kr.

Chaufføren, Ravi, har i 13 år kørt Nordindien tyndt med turister, og han er særlig glad når turen går til Shimla, da hans kone og familie bor i dette område. Normalt går hans ture til templer, slotte, forter og andre religiøse og historiske steder. Han forstod dog hurtigt, at vi hellere vil opleve det lokale liv og foreslog - måske i spøg - at vi jo også kunne besøge hans landsby, 4 t kørsel fra Shimla.

Shimla ligger på en bjergtop og hele bjerget er efterhånden så tæt bebygget, at trafikken på de smalle veje med store osende busser, lastbiler og anden trafik er fuldstændig kaotisk. På de øverste gader kan bilerne slet ikke køre, og der er til gengæld tætpakket med mennesker på indkøb i de farverige og krydderduftende boder. Vi deltog også i shopping-festen en eftermiddag og nåede en ridetur på hest op til en flot udsigt over de sneklædte bjerge, men havde så ellers fået nok af Shimla. Ravi gentog sit forslag om at tage ud til hans landsby, så selvom vi havde betalt for hotellet for 2 nætter mere, takkede vi ja og kørte næste morgen de 120 km på ca. 4.5 timer. Gennemsnitsfarten dækker over stærkt snoede, smalle, dårlige og til tider ikke-eksisterende veje (som f.eks. ved en ødelagt bro, hvor vi måtte køre gennem en flod, der heldigvis for os grundet den ringe nedbør i år kun nåede op til dørene).

Endelig kom vi til dalen, der efter vejens stedse ringere tilstand kunne være endestationen. "Min landsby", som Ravi siger, er slet ikke så lille endda. Da jeg næste morgen gik en tur, mødte jeg flere hundrede skolebørn i fine uniformer på vej i skole, og der er to gader med butikker/boder. Centrum er omkring statuen af Ravis gudfigur, Hanuman - ham med abeansigtet, der hjælper de andre 3000 hindu-guder med alle forefaldende opgaver.

For at komme ned til Ravis families gård gik vi på de smalle dæmninger mellem rismarkerne, gennem et par andre gårdspladser - og så var vi der. I gården står en bøffel med to kalve, og foran huset ligger der majsplanter til tørre, medens nogle farverige gul/røde kolber er arrangeret på siddesoklen op ad huset.

Ravis mor passer de tre børn, der sover på to flettede senge inde bag den knaldblå dør, og lidt efter kommer Ravis kone, Shimar, med tre glas vand på en bakke til os efterfulgt af tre glas krydret mælkete. Selv om Ravi ikke har været hjemme i to måneder, ser vi ingen velkomsthilsen mellem dem og heller ikke de næste dage viser de offentligt nogen form

for gensynsglæde. De har dog en dreng på tre år, medens storebroderen er far til de to andre børn.

Ravis far døde for godt et år siden, og det er for hans sjælefreds skyld, at de stadig har bøflerne. De bruges hverken til markarbejde (det er synd), mælk eller kød (de er alle vegetarer), men faren holdt så meget af dem. Moren har derfor bestemt, at de skal blive på gården så længe hun lever. Bøflerne står hver tøjret med en halv meter snor, og bliver opvartet på alle måder.

Sidst på eftermiddagen gik Shimar og svigerinden i gang med at skrabe majsene på gårdspladsen op i flettede kurve, som de på hovedet bar ind i rummet bag den blå dør. Ravi og vi andre sad på plaststole i skyggen og kiggede på, medens vi nød det friske vand, som pigerne også fik tid til at servere for os. I morgen tidlig bliver majsene båret ud på gårdspladsen igen og spredt ud for at nyde solens varme stråler, hvilket gentager sig indtil den efter to uger er helt tør. Der er ca. to tønder majs, der i en dansk foderstof vil indbringe under 200 kr., men for dem er det mad til næste høst.

Ved 17-tiden var den kraftigste varme gået af solen, og vi blev af de to kvinder inviteret med ned til rismarken for med segl at skære græs til bøflerne. Græsset vokser mellem rismarkerne, og der kan skæres nyt meterhøjt græs på markkanten hveranden uge. Vi fik en segl hver og således et førstehåndsindtryk af de flere hundrede millioner sydøstasiatiske risbønderes høstarbejde to-tre gange om året. Selv efter at Anja og jeg havde lært teknikken med at skære og ikke rykke med seglen, var det meget hårdt arbejde. Vore T-shirts var gennemblødte efter at vi havde lavet 10 neg, der igen blev samlet til et enkelt bundt. Imens havde de to piger - der som altid arbejdede i deres orange/røde sarier - lavet to endnu større bundter, som meget malerisk blev båret på hovedet gennem de næsten modne rismarker, der skinnede gyldent i den nedgående sols sidste stråler.

Anja hjalp pigerne med aftensmaden, der blev tilberedt i fællesrummet ovenpå, hvor vi satte os på gulvet og prøvede at folde benene i skrædderstilling. Imens holdt Shimar gang i ilden på lergulvet, hvor hun samtidig kogte dal(linse)suppe, varmede grøntsagskarryen og stegte de flade chapatibrød på panden. Det samme havde vi fået til frokost, og med små variationer morgenmad og aften næste dag. Der bruges ikke tid på planlægning af kreative retter, da måltiderne laves af de råvarer, der dyrkes på gården. Et absolut hit er de grønne mango syltede i sennepsfrø og chili.

Loftet er lavet af de store bambus nede i haven bag toilettet og er efterhånden noget sodet, selvom røgen fin trækker op gennem taget. Opvasken foregår i en lille fordybning henne i hjørnet, hvor også de små drenge får lov at tisse.

Træet til madlavningen er også egen produktion fra studsning af træerne på grunden. Selv bladene fra mangotræerne samles op og bruges sidst på dagen til et bål, der skal holde moskitoerne væk. Alt på gården tjener således et praktisk formål, og trods det hårde arbejde og lille udbytte forekommer alt og alle at hvile i sig selv.

På vej herud havde jeg bedt Ravi standse ved en butik, så vi kunne købe en gave til hans kone. Efter lidt betænkningstid foreslog han, at når vi alligevel skulle ud og se på sari til Anja, så kunne der måske også blive en til hans kone, der altid plager ham for nyt tøj.

Næste formiddag gik vi så ned i byen, og hos en velassorteret sikh købte vi stof til to sarier og et par bukser til Anja og en sari til Shimar. Derefter over på den anden side af

gaden til en lille skrædderbutik - en muslim med billede af den hellige Kaba'a i Mecca på væggen og med to knægte, der trampede løs på to symaskiner. Mester tog hurtigt mål på Anja, og vi kunne hente det hele samme aften kl. 18. Farverne er forskellige, men ellers går alle piger og kvinder i disse farvestrålende sarier, der består af pludderbukser, en tunika overdel samt et dupata-sjal på ca. 2 m - alt i matchende mønstre og farver.

Et flot syn er det at se de mange skolepiger gå på risdigerne til skole i deres farverige sarier med dupataerne flagrende bag ryggen ved siden af de meterlange fletninger af tykt, sort hår.

Disse pigers fremtid her på landet vil være, at de efter studentereksamen bliver gift bort til en passende mand - alt sammen arrangeret af forældrene. Derefter flytter hun ind i mandens families hus, hvor pigen helt er underkastet svigermoderens kommando og luner. Alle huslige pligter - og på landet også de fleste af gårdens - påhviler kvinderne, og man fristes til at sammenligne det med slaveri, selvom det naturligvis ofte ender med, at parret kommer til at holde af hinanden. I Ravis familie er der et godt forhold til svigermoderen, og de to svigerinder kan støtte hinanden - men der kommer ingen protester uanset hvad de bliver sat til.

Når datteren er gift og flyttet hjemmefra er stort set alle bånd til familien brudt. Der er ingen at beklage sig til uanset forholdene i ægteskabet og hos den nye familie, og de to timers indkøbstur til landsbyen var tydeligvis et meget velkomment afbræk i de mange daglige pligter.

Vi er nu tilbage i Delhi, hvor forberedelserne til den årlige diwali-fest er i fuld gang - herunder et debatprogram i TV i aften, om højtiden er blevet for kommercialiseret af forretningernes udsmykning og aggressive tilbud. Det er dog ikke et problem der berører ret mange af Indiens ca. 850 mill indbyggere på landet...

Vort yndlingstema, mad, er heller ikke blevet forsømt: Til frokost i dag fik vi muslimsk kebab, i går sydindiske Madras-retter og ellers en masse forskelligt fra boderne på vore ture rundt i bazarerne.

De sidste par timer har Anja været på beauty-salon, da vi endelig fandt en med kvindelig betjening, så der er blevet tid for mig til at sende denne beretning.